

RECORDS EN CLAU DE SOL

ÍNDEX

- ❖ INICI - Fragment de *La casa del silenci*, Blanca Busquets
 - ❖ Capítol 1 - Primavera
 - ❖ Capítol 2 - Estiu
 - ❖ Capítol 3 - Tardor
 - ❖ Capítol 4 - Hivern
-

INICI

Vaig trobar el primer violí en un abocador d'escombraries. I era un violí boníssim, tot i que jo, és clar, encara no ho sabia. El que sí que sabia era que es tractava d'un violí màgic.

Això ho vaig veure de seguida, només de mirar-lo perquè, tot i que ja gairebé era fosc, brillava, i el que brilla normalment és màgic. No m'ho invento, no. La mare i jo ens dedicàvem sovint a remenar l'abocador per veure què hi trobàvem que poguéssim vendre. Si ara expliqués això a algun dels que són aquí amb mi, es quedaria estupefacte.

De fet, fins ara mateix no hi havia ningú, aquí amb mi, vull dir, al teatre. I, de sobte, s'han sentit unes passes suaus que s'apropaven a la boca de l'escenari. Ara treu el cap el primer músic, un trompetista desangelat, amb cara de no tenir cap altra cosa de valor al món que la seva trompeta.

Capítol I - Primavera

El geni es compon del dos per cent de talent i del noranta-vuit per cent de perseverant aplicació.

Ludwig Van Beethoven

Dormia plàcidament quan el despertador va trencar el meravellós silenci de l'habitació. Vaig allargar la mà per aturar aquell soroll infernal. Cada vegada tenia més ganes de comprar un despertador d'aquells en què pots escollir quina melodia dels ocellets t'agrada més i llevar-te cada dia amb un somriure.

Bé, deixant de banda la contínua batalla "Despertador VS Cecília", vaig incorporar-me i, al fregar el terra glaçat amb els dits dels peus, un calfred em va recórrer tot el cos. Potser sonarà estrany, però m'encanta aquesta sensació des que sóc ben petita.

Vaig esmorzar dues torrades amb melmelada de maduixa i un suc de taronja, afegint-hi dues cullerades de sucre.

A l'entrar al lavabo, vaig prémer el "play" de la "ràdio cassette", i un recull de les millors composicions de la música clàssica va envair tots els racons de casa. El raspall recorria cadascuna de les meves dents més o menys ràpid, en funció del ritme que marcava la música.

Era com si cadascuna de les notes que sonaven em posseís. Ballava i ballava, fins que el capçal del raspall de dents elèctric feia aquell moviment i el sorollet que t'indica que ja n'has tingut prou.

Però de vegades jo tenia ganes de més, i després de fer uns glops d'aigua, seguia ballant. Tot i que, a diferència d'anys enrere, ara ningú obriria la porta i m'enxamparia voltant pel lavabo.

A quarts de quatre ja estava llesta. Vaig sortir de casa amb la funda carregada a l'esquena, amb el mòbil, el violí, l'arquet i les partitures. Poc després ja era asseguda al cotxe, direcció Teatre Liceu.

Hi havia força trànsit. Tot i que, és clar, què puc esperar si visc a Barcelona? No puc comparar-ho pas amb el trànsit que hi havia a Castellterçol. Recordo que, només entrar-hi, hi havia uns monuments d'un pastoret amb el seu gos i les seves ovelles. Per sort, a la ràdio feien una marató de cançons de Txarango i això em feia l'espera menys avorrida.

Quan vaig entrar al teatre, hi havia poca gent rondant per allà... Em va semblar estrany.

Vaig reconèixer en Jaume, el secretari, i vaig demanar-li si podia anar a l'escenari per assajar. Amb el cap em va indicar un "sí" i em va dir que el seguís. Va acompanyar-me fins a la porta de la sala, però quan vaig voler donar-li les gràcies ja havia marxat. Em costava de creure que un home tan fred tingués aquell càrrec.

Vaig anar a buscar una cadira i un faristol, on vaig col·locar les partitures. Vaig dedicar una estona a fer els estiraments adients abans de comprovar que el violí estigués ben afinat i vaig seure a la cadira, disposada a tocar.

De sobte, va sonar una notificació del mòbil. Diria que potser massa fort, així que vaig remenar dins la funda per posar-lo en silenci. A l'engegar la pantalla, va ser quan em vaig adonar que portava gairebé quatre hores assajant sense descans.

<<Hi estic molt capficada. Sé que els extrems no són bons, però el concert d'aquesta nit és molt important per a mi. És l'oportunitat d'aconseguir una plaça a l'Orquestra de Cambra Catalana i no la puc pas desapropiar. He de demostrar a en Joan Pàmies el que som capaços de fer el meu violí i jo i deixar-lo bocabadat>>.

Capítol II - Estiu

*Recorda que no aconseguir el que un vol,
de vegades, és una sort meravellosa.*

Dalai Lama

Aquell dia em va despertar fent-me el doble de pessigolles que les de costum. Devien ser una mena de ració extra per ser el meu aniversari. Em recargolava de riure, i ell també. Ens ho passàvem d'allò més bé junts.

Poc després, la mare va aparèixer amb un somriure a la cara i es va abalçar al meu damunt, fent-me petons sense parar.

Era una nena feliç que, segons ella, tenia els millors pares del món i que, aquell 23 de juny, feia 7 anys.

Tots tres ens vam fer una abraçada ben forta i el pare em va portar a coll-i-be cap a la cuina. Allà m'esperaven un pastís de formatge i un batut de maduixa. Era el millor esmorzar que podia desitjar i, sense rumiar-ho dues vegades, vaig anar corrents cap a la cadira, amb la intenció de fer desaparèixer el que hi havia a taula en un tres i no res. Si calia, fins i tot lleparia el plat.

Aquella tarda la casa es va omplir de nens i nenes que xisclaven i corrien pel jardí, passant per cada prova de la gimcana que els meus pares havien preparat.

Però l'última no es feia a l'exterior, sinó a la sala d'estar. Vam entrar a les palpentres, perquè els llums estaven apagats.

De sobte, un pastís va trencar aquella foscor. Portava dues bengales, d'on sortien espurnes de colors. Semblava que el pastís volés, fins que va aterrar a la taula.

Els llums es van encendre i tothom em va cantar el "Per molts anys". Estava tan emocionada! Vaig córrer cap al pastís, vaig demanar un desig i vaig bufar les espelmes ben fort, per assegurar-me que es complís.

Va arribar l'hora d'obrir els regals. Em van regalar samarretes, peluixos, colònia, nines, un joc de taula, una bufanda...

A la nit, els pares em van tapar amb el llençol, cadascú em va fer un petó i van tancar la porta de l'habitació.

Ara bé, no va romandre gaire estona tancada, perquè vaig poder comprovar que la silueta del meu pare s'acostava a la tauleta per encendre el llum.

Em va somriure i va deixar sobre el llit un petit paquet embolcallat de paper de regal amb un llacet.

-Obre'l, petita.

Il·lusionada, vaig desfer el llaç i, tot seguit, vaig estripar el paper, fins a tenir en les meves mans una capsa de cartró.

Vaig obrir-la i, de sobte, vaig esbrinar quin era el contingut: una cinta de "cassette". Hi havia escrit "Cançons per a la meva petita" amb la lletra inconfusible del meu pare.

M'encantava el dia del meu aniversari. Era un conte de fades on jo era la princesa i els meus pares em mimaven durant tot el dia.

-No m'ho puc creure... Pensava que només la podia patir gent gran...

-Hi ha casos com aquest a tota mena d'edats. Em sap greu, senyora, però la seva filla té Parkinson.

- Quins factors han pogut afavorir el desenvolupament de la malaltia? No hi ha cap manera d'aturar-la?

-No ho sabem, les causes per les quals els pacients la pateixen són desconegudes. Bé, és una malaltia crònica que consisteix en la destrucció de les neurones pigmentades de la substància negra. Cada vegada condiciona més la capacitat de moviment, fins al punt que, malauradament, un no pot valdre's per si mateix. Tot i que es pot tractar, és clar.

-Moltes gràcies per la informació, doctor Rodoreda.

-De res, senyora. Ara tot és desconegut i sona violent, però ja veurà com entre tots ens en sortirem per millorar la qualitat de vida de la seva filla.

-Gràcies de nou, que tingui un bon dia.

Només havia passat un any des que em van diagnosticar Parkinson i ja era evident que els símptomes havien avançat.

Coses ben senzilles com punxar bé el menjar amb la forquilla, retallar un paper o cordar-me els botons de la jaqueta, entre d'altres coses, ara eren tot un repte per mi.

Però no em donava per vençuda. Al contrari, el meu objectiu era demostrar a tothom que era capaç de valer-me per mi mateixa. En part, la malaltia em va ajudar a madurar.

D'altra banda, també hi havia dies que volia engegar-ho tot a rodar. "Per què ha hagut de passar-me a mi? Què he fet per merèixer això?" Li donava voltes i voltes a aquestes dues preguntes, però no aconseguia trobar cap resposta coherent.

Aquells dies eren horribles. No només per aquests pensaments, que feien que em bullís la sang, sinó perquè els meus pares patien per mi.

Em passava l'estona emmurriada. I encara m'empipava més saber que els meus pares no tenien pas la culpa i pagaven els plats trencats, però... No podia pas controlar-ho.

Mama. Papa. Crits. Insults. Plors. Cop de porta.

No era capaç de moure'm. La situació que hi havia uns passos més enllà de la meva habitació m'impedia aixecar-me del llit. Vaig enfonsar la cara al coixí, amb l'esperança de poder aïllar-me del món i d'aquella angoixa que em cremava per dins. Però no va ser així.

Em faltava l'aire. Estirada, tractava d'arribar fins al pany de la porta, allargant el braç tot el que m'era possible. Però... no podia. Cada segon que passava, em feia pensar que moriria ofegada.

Vaig envoltar-me el coll amb les mans tremoloses que em caracteritzaven. La porta de l'habitació va obrir-se de bat a bat i la meva mare va córrer cap al llit. En aquell precís moment, es va abaixar el teló del meu teatre.

Capítol III - Tardor

“Ull per ull i tots acabarem cecs”

Mahatma Gandhi

No sabia si era fàstic o més aviat ràbia, o potser les dues coses alhora. Ja feia sis mesos des que el meu pare va marxar de casa, sense donar cap senyal de vida.

Per què va fer-ho? No ens estimava? Ni tan sols era capaç de preocupar-se per la seva “petita”?

Diuen que de l'amor a l'odi només hi ha una passa, i jo puc assegurar-ho. Em treia de polleguera saber que el trobava a faltar. Ell havia estat una part molt important de la meva vida i no podia treure-me'l del cap així com així.

Però si ell m'havia esborrat del seu mapa, per què jo no podia fer-ho? Tant de bo poguéssim escollir el que volem conservar o esborrar del cervell.

I aquella maleïda cinta de “cassette”... Havia sentit milers de cops l'impuls de llançar-la al terra i que s'esmicolés d'una vegada per totes. Però era una covarda, no m'atrevia a fer-ho.

Havia passat hores i hores ballant al ritme d'aquella cinta. Masses records... Bons records que no calia destrossar per culpa del meu pare.

Va sonar el timbre. Automàticament, els companys van començar a guardar els bolígrafs a l'estoig i a tancar les llibretes a corre-cuita, guardant-ho tot a la motxilla en un temps rècord per sortir de l'escola el més ràpid possible.

En canvi, jo no vaig reaccionar fins que la professora em va fer uns copets a l'espatlla. Estava tan capficada en els meus pensaments que ni tan sols m'havia adonat que tota la classe ja havia marxat cap a casa.

Baixant les escales de la porta principal, vaig veure que hi havia un home assegut al capó d'un cotxe blanc aparcat prop de la vorera. No hauria de sorprendre'm aquella escena, era d'allò més normal: un pare que va a buscar el seu fill a la sortida de l'escola.

Però aquell individu m'era molt familiar. Tenia alguna cosa que em feia pensar que el coneixia, i això va despertar la meva curiositat. Amb el cap cot, mirava la pantalla d'un

mòbil que tenia a les mans, mentre jo desitjava que aixequés la mirada per poder descobrir la cara d'aquell home misteriós.

Per un moment vaig pensar que podia ser el meu pare.

Va guardar-se el mòbil a la butxaca. El cor m'anava a cent. Bategava més i més de pressa, impacient per saber si aquell home era qui jo esperava que fos.

De sobte, va mirar cap a les escales i va somriure. Es va aixecar i va córrer amb els braços oberts cap a la direcció on jo em trobava. A mesura que s'acostava, vaig poder comprovar que aquell home no era pas el meu pare. Però per què corria cap a mi?

Em vaig quedar palplantada. Com podia haver estat tan inútil? Si el meu pare m'hagués volgut veure no ho faria al cap de sis mesos. Això només podia passar a les pel·lícules, i la meva vida no ho era pas.

Un nen d'uns cinc anys va passar pel meu davant i va unir-se amb aquell home fent-se una gran abraçada. Al capdavant, era el que havia pensat al principi. Un pare recull el seu fill, el més lògic.

-Mama, n'estic farta d'això. Em fa vergonya, qualsevol dia em veurà algú de la classe!

-Cecília, et penses que a mi m'agrada? No, però a la vida hi ha coses que cal fer-les tot i que no vulguem.

Cada dia, quan la meva mare arribava de treballar, agafava un carro d'aquells del supermercat i es passejava pel poble remenant els contenidors.

Un dia per setmana anava casa per casa per recollir coses que els veïns ja no utilitzaven. Jo havia d'acompanyar-la els caps de setmana. Odiava fer allò, semblàvem pobres. Recollíem roba, joguines o qualsevol objecte que mínimament estigués en bon estat per poder vendre'ls al mercat de la Garriga.

Tot això va començar quan se li va acabar l'atur a la mare. Amb un subsidi de 426 euros no arribàvem a fi de mes i necessitàvem treure diners d'algun lloc. Els avis ens n'enviaven, però no era suficient.

Abans treballava de pediatra al CAP de Sant Feliu de Codines, però amb les retallades la van acomiadar. D'aleshores ençà, en dos anys només havia treballat un total de tres mesos com a cambrera a les vacances d'estiu.

Així doncs, cada dissabte pujàvem a l'autobús amb les nostres adquisicions i ens enrolàvem al mercat.

Va arribar el dia de llevar-nos d'hora per anar cap a la Garriga. Durant tot el matí vam estar sense moure'ns de la paradeta, fins a l'hora de recollir.

Aquell dia ho vam vendre tot, va ser un èxit! Com cada dissabte, vam anar a casa els avis a dinar.

Al vespre, l'àvia em va dir que anés a fer un volt amb el Valent. Era un Golden Retriever preciós, de color canyella. Era tan obedienc que ni tan sols em calia una corretja per lligar-lo quan sortíem a passejar.

Carrer Poatells, ja quedava poc per arribar a casa dels avis. Anava cantant "Trepitja fort" de "Lax'n'Busto" quan, de sobte, una llússor llunyana va cridar la meua atenció. A mesura que m'hi acostava, podia distingir la silueta d'un abocador.

Un cop allà vaig ajupir-me i, sense dubtar-ho, les meves mans tremoloses es van apropar més i més fins a tocar l'objecte amagat darrere d'aquella lluentor.

Com per art de màgia, tota aquella llum empipadora va sortir disparada com un raig cap al cel estelat i, en qüestió de segons, es va esvaïr. Fascinada, em vaig quedar amb la boca oberta admirant el que acabava de succeir damunt meu, fins que els lladrucs d'en Valent em van fer tocar de peus a terra.

Vaig observar el que tenia entre les mans; era un violí nou de trinca, o almenys ho semblava. Encara conservava una brillantor, però no em cegava la vista. Al contrari, em resultava agradable.

No m'ho podia creure, devia ser un somni... Les mans no em tremolaven! Allò em va sorprendre més que no pas el que acabava de passar. Vaig arrencar a córrer cap a casa dels avis, plena d'una gran felicitat que feia temps que no sentia.

Capítol IV - Hivern

Venjant-se, un s'igualava al seu enemic.

Perdonant-lo, es mostra superior a ell.

Francis Bacon

Aquell violí havia marcat un abans i un després. Quan el tocava es produïa una mena de fusió... El temps s'aturava i només existíem el meu violí i jo (De fet, això encara em passa). Tenia una motivació, un objectiu pel qual lluitar.

Una setmana després d'haver trobat el violí, van trucar a la mare per treballar de nou al CAP de Sant Feliu de Codines. Ja no calia anar rondant pel poble per arreplegar objectes ni llevar-se d'hora cada dissabte per vendre'ls.

Gràcies al sou que guanyava la mare i el cop de mà que ens donaven els avis, la situació econòmica es va estabilitzar i em vaig poder permetre unes classes de solfeig i violí.

Tot plegat era ben curiós, no creieu? Si fa no fa, des de l'aparició d'aquell instrument tot havia millorat... Com si hagués caigut del cel per posar ordre a la meua vida.

El que trobava al·lucinant era que no hi hagués ni rastre del Parkinson quan estava en contacte amb ell. Això sí, també haig d'admetre que a mesura que els mesos passaven les tremolors es reduïen considerablement.

Fins arribar a cert punt en el qual no vaig tornar a patir-ne cap més. Va ser el dilluns cinc d'abril de l'any 1999, quan tenia quinze anys.

Vaig obrir l'aixeta del lavabo, d'on va brollar un raig d'aigua freda, i vaig rentar-me la cara ràpidament. Era una manera eficaç de desvetllar-me, però no em resultava gaire agradable a les set del matí.

Tot seguit, vaig agafar la tovallola per eixugar-me la cara i em va semblar veure en el mirall que les meves mans no tremolaven. M'acabava de llevar i no li vaig donar gaire importància perquè ja se sap que de bon matí un no està "fresc" del tot.

A l'hora de cruspir-me la llet amb cereals, tampoc se'm va fer difícil dur-me la cullera a la boca. Ni pentinar-me, ni vestir-me, ni rentar-me les dents, ni cordar-me els botons de la jaqueta... Accions que dia rere dia havien estat un repte per mi, ja no presentaven cap mena de dificultat.

Era totalment desconcertant. Després de tants anys convivint amb la malaltia se'm feia estrany poder controlar les meves mans.

Vaig desar-ho tot dins la funda, me la vaig carregar a l'esquena i vaig dirigir-me cap a la sala d'assaig Mestres Cabanes. Vaig picar la porta, però ningú no va contestar. Allà dins m'esperava una taula plena de safates de menjar i ampolles de beguda. La meva panxa rondinava; necessitava endur-me'n quelcom a la boca.

En plena adolescència, un dels meus mestres de música em va dir que el dia que tens un concert has de quedar tip de menjar perquè els nervis ataquen l'estómac. No ho sé pas, si això és cert del tot, però jo, per si de cas, sempre segueixo el seu consell.

Bé, altra vegada sóc a l'escenari, assajant per darrer cop. Deu semblar una bestiesa ser aquí quan puc anar a la sala d'assaig, però m'estimo més familiaritzar-me amb "el terreny".

De sobte, s'han sentit unes passes suaus que s'apropaven a la boca de l'escenari. Ara treu el cap el primer músic, un trompetista desangelat, amb cara de no tenir cap altra cosa de valor al món que la seva trompeta.

-Perdona... Sóc en Cesc. T'estem esperant al camerino, només falta mitja hora per sortir a escena i el director vol parlar amb tots nosaltres.

Els llums són a punt d'apagar-se. Tots els músics tenen el seu instrument entre les mans, asseguts a la cadira que els pertoca, amb el faristol i les partitures al davant.

L'ambient va carregat d'una barreja de sensacions: neguit, tranquil·litat, angoixa, seguretat... Ja ho diuen, cadascú és un món. Per tant, els nervis previs al concert es viuen d'una manera diferent.

Jo passo per diverses fases, anant d'un extrem a l'altre. Primer tremolo com un flam i vull fer marxa enrere. A mesura que tracto d'autoconvèncer-me que tot anirà perfecte, em calmo. Ara bé, quan miro la partitura no sóc capaç de reconèixer una sola nota; tot el solfeig que he après durant aquests anys, de sobte, s'esfuma.

Aleshores, torno a la primera fase, però quan vull adonar-me'n, la foscor ja m'envolta, el teló s'obre a banda i banda, el públic aplaudeix i els llums s'encenen.

En Pàmies camina amb pas ferm i decidit cap a l'esglaó centrat al mig de l'escenari, des d'on dirigirà l'orquestra.

Fa una reverència i el públic pica de mans efusivament. Ara mateix els dóna l'esquena i el seu camp de visió som tots nosaltres, els músics.

Agafa la batuta i ens dóna el senyal d'entrada. Els primers arquets freguen les cordes dels violins, violes, violoncel·ls i contrabaixos.

Ha arribat el moment. El director fa callar els altres músics i en pocs segons només es fixarà en mi. Un silenci sepulcral és trencat de seguida per la melodia del meu violí. Tanco els ulls i simplement em deixo portar fins al final de la peça.

Quan torno a obrir-los, veig en Joan Pàmies encisat pel meu solo. M'acaba de picar l'ullet! Aquest gest recompensa tots els assajos que he fet i, satisfeta, no puc evitar omplir-me d'orgull.

“Fa, La, Fa”. Ens aixequem de la cadira i fem una reverència al públic. Els aplaudiments són descomunals. Sens dubte, el concert ha estat meravellós.

Es tanca el teló, m'enduc les meves pertinences i marxo de l'escenari amb els meus companys.

Ara som a la sala d'assaig Mestres Cabanes, recuperant forces amb el vermut que ens han preparat i felicitant-nos els uns als altres pel gran concert que acabem de fer.

Algú em posa la mà a l'espatlla.

-Cecília, pots sortir un moment? T'esperen al passadís.

-Oh, i tant!

Qui deu ser...? Ostres, en Pàmies! Deu voler felicitar-me, n'estic segura.

Obro la porta i veig un home amb el cap cot, mirant al terra. Definitivament, aquell no és qui jo esperava.

Segons després, les nostres mirades es creuen. Deu ser prop dels seixanta anys. És alt i prim. Duu la barba i els cabells grisos.

-Petita, el concert ha estat excel·lent... Ets tota una artista.

“Petita”. Aquesta veu l'he sentida abans. I ara que m'hi fixo, aquell home m'és força familiar en general. I tant... És el meu pare, m'hi jugo qualsevol cosa.

-Pare?

-Sí, sóc jo...

-Es pot saber què coi vols, després d'estar més de quinze anys sense veure la teva filla?

-Petita, de debò, em sap molt de greu...

-No siguis romancer. Anem per feina, siusplau. Digues el que hakis de dir i vés-te'n perquè ara sóc jo la que no vol saber res de tu.

-Tens tot el dret a parlar-me així (malgrat que a mi no m'agradi gens). No cal ser psicòleg per saber que em tractes d'aquesta manera per la rancúnia que em tens des que vaig marxar.

-Uau, el teu poder de deducció m'ha deixat astorada. Ja has acabat?

-No, encara no. El motiu pel qual vaig marxar va ser perquè em va sortir feina als Estats Units. La teva mare i jo no passàvem per la nostra millor època i... bé, vaig pensar que donar-nos un temps no estaria malament.

-I doncs, per què no vas avisar-me dient que marxaves temporalment?

-Entesos, tens raó. Devia d'haver-ho fet, vaig ser un estúpid. Però la meva intenció era trucar-te quan hagués arribat als Estats Units. De fet, és el que vaig fer. La teva estimada mare em va contestar amb un “Deixa'ns en pau, no volem saber res de tu”. Em va deixar desconcertat. Vaig estar trucant dia rere dia durant set anys seguits, però em penjava. També vaig tractar d'enviar-te cartes però, com era d'esperar, la teva mare les devia estripar només treure-les de la bústia, perquè no vaig rebre cap resposta.

-I ara què, esperes que em cregui tot això? La mare ha vetllat per mi tot el que ha pogut, a diferència d'altres. Si no hi ha proves, no puc refiar-me de les teves paraules.

-Bé, ja he complert la part que em tocava. T'he explicat tota la veritat, ara tu tens l'opció de creure-te-la o no. En tot cas, m'alegro de veure't. Perquè, tot i que no ho vulguis, sempre seràs la meva petita.

Tinc un nus a la gola. Vull escridassar-lo pel mal que m'ha fet durant tots aquests anys però, per altra banda, sembla sincer. Tinc unes ganes immenses d'abraçar-lo. Les llàgrimes em regalimen per les galtes.

-Pare, t'he trobat molt a faltar.

-Vine aquí, carinyo.

S'acosta cap a mi i em rodeja amb els seus braços. Ara som dos els que plorem. Portàvem massa temps sense rebre una abraçada l'un de l'altre.

-Senyores i senyors, el circ de les pessigolles ja és aquí!

Ara mateix sóc al terra, retorçant-me de riure. Una bona dosi, com en els vells temps, que recompensava totes les que havíem perdut.

A la Mª Dolors Cladellas, que sempre ha tingut una estona per donar-me un cop de mà.

Maria Just Pérez
Concurs Ficcions '14